

บันทึก

เรื่อง การแต่งตั้งผู้รับสัมปทานระยะยาวเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยหนังสือ ที่ สร.๐๔๐๓/๖๒๐๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๑๒ ความว่า กระทรวงเกษตร เห็นชอบตามข้อเสนอของกรมป่าไม้ว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรควรมีอำนาจแต่งตั้งผู้รับสัมปทานระยะยาวหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้รับสัมปทานเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ แต่คณะกรรมการบริหารสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติได้พิจารณาเห็นว่าการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่จากผู้รับสัมปทานเป็นปัญหาข้อกฎหมายว่าจะกระทำได้เพียงใด ควรจะได้หารือคณะกรรมการกฤษฎีกาด้วย กระทรวงเกษตรจึงขอให้เสนอปัญหาดังกล่าวให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้พร้อมด้วยผู้แทนกระทรวงเกษตรแล้วมีความเห็นว่า

โดยที่มาตรา ๔ (๑๖)^๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้บัญญัติให้คำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” มีความหมายว่า เจ้าพนักงานป่าไม้ พนักงานป่าไม้ หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยเฉพาะคำว่า “ผู้ซึ่งรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้” เป็นคำที่มีความหมายกว้าง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรอาศัยอำนาจตามมาตรา ๗๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ อาจแต่งตั้งบุคคลหนึ่งบุคคลใด ซึ่งมีใช่เจ้าพนักงานป่าไม้หรือพนักงานป่าไม้ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ สุดแล้วแต่ดุลพินิจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรจะเห็นสมควร เมื่อพบบัญญัติของกฎหมายเป็นเช่นนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงมีความเห็นว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรมีอำนาจแต่งตั้งผู้รับสัมปทานหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้รับสัมปทานเป็น

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๖) “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าพนักงานป่าไม้ พนักงานป่าไม้ หรือผู้ซึ่งรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้มีหน้าที่ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

^๒ มาตรา ๗๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้กับให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมไม่เกินจำนวนอย่างสูงที่กำหนดไว้ในบัญชีต่อท้ายพระราชบัญญัตินี้ และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้

แต่โดยที่พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้หลายประการด้วยกัน เช่น การอนุญาตให้ทำไม้หวงห้ามตามมาตรา ๑๑ การยกเว้นค่าภาคหลวงตามมาตรา ๑๙ การอนุญาตให้เก็บหาของป่าหวงห้ามตามมาตรา ๒๙ การอนุญาตให้ขนย้ายไม้หรือของป่าตามมาตรา ๓๙ เป็นต้น นอกจากนี้มาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวยังบัญญัติว่า ในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ที่เกี่ยวกับความผิดอาญาให้ถือว่าพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และประกอบกับผู้แทนกระทรวงเกษตรได้ชี้แจงว่าการแต่งตั้งผู้รับสัมปทานหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้รับสัมปทานเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น กระทรวงเกษตรมีนโยบายเพียงเพื่อเป็นการช่วยยับยั้งการบุกรุกป่าทำไร่เลื่อนลอยและป้องกันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าและจะกำหนดให้มีอำนาจเฉพาะเพียงป้องกันปราบปรามการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าในเขตสัมปทานของผู้รับสัมปทานที่ได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าเมื่อกระทรวงเกษตรประสงค์จะจำกัดการใช้อำนาจของผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวแล้ว ก็ย่อมกระทำได้โดยระบุน้ำที่และขอบเขตการใช้อำนาจของผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ไว้ในประกาศแต่งตั้งด้วย

(ลงชื่อ) ส. โหตระกิตย์

(นายสมภพ โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๑๒